

Mă cheamă teiul pe-nserat...

Danab

Mă cheamă teiul pe-nserat
Cu-atâta duioșie..
Ca să pășesc al casei prag
Acolo, m-așteaptă cu drag
Măicuța din pruncie..

M-alătur florilor de tei
Zefirului ce-mi spune,
Că ochi frumoși ca ochii ei
Ca al smaraldelor scânteii
Niciunde nu-s pe lume..

Timid, pășesc al casei, prag..
Ce amintiri mă leagă..
Cu lacrimi ce-i curg în șirag,
Pe-obrazul ei frumos, curat,
M-așteaptă maică dragă!

-"Bine-ai venit copilul meu..
Ce lungă, așteptarea,
A fost.. și timpul tare greu
S-a dus.. uitându-mă mereu
Cu ochii.. cât e zarea...

Ca să te văd copile drag
Ce mult eu ți-am dus dorul..."
Așa-mi vorbea măicuța mea
Când m-a luat în brațe-așa
Mă cuprindea fiorul...

-"Îa spune dragul meu băiat..
Ce frământări te-apasă?
De ai venit așa deodat,
De-atâta vreme-ai fost plecat..
Dar ai venit acasă...

Aproape nu te-am cunoscut..
Vederea-ncet mă lasă..
M-am frământat căci n-am știut
Cum să te caut... ori n-ai vrut
Ca să mai dai pe-acasă?"

-"E ziua ta.. măicuța mea..

Și aș fi vrut o carte
Ca să-ți trimit.. dar voi putea
Acum când este ziua ta
Să stau așa departe?

Atâția ani, am fost plecat
N-am mai venit pe-acasă
N-am mai venit... și te-am lăsat
Cu sufletul nemângâiat
Și inima ta arsă..."

Pe chipul ei, cel luminos
Curgeau lacrimi tăcute...
Când mă privea așa, duios
Eu mi-am plecat privirea-n jos,
Când fruntea să-mi sărute,

A dat! Și m-a cuprins ușor
La pieptul ei, duioasă!
În suflet am simțit fior
Când mi-a vorbit încetișor,
Măicuța credincioasă..

-"M-am întrebat.. o unde ești?
Pe unde oare-n lume,
Aleargă acum pașii tăi?
De-ai ști cât plâns-au ochii mei
Cu dor în rugăciune..."

De-ai ști, o, cât am stat în drum,
Plângeam singură-n poartă..
Ca să te văd copile bun,
Cum vii acasă, ca și-acum..
Să te mai văd odată!"

În noaptea ce venea încet
Cu stele de lumină,
Zefirul, aduna la piept
Și flori și lacrimi, un buchet
pentru maica divină!

Iar florile albe de tei
Îmi tot șopteau din poartă,
"Că ochi frumoși că ochii ei,
Ca al smaraldelor scânteii
Nu sunt în lumea toată!"

18.03.2016